

Odpusť

Rytmus

Pamätám, mame si nadával do cigánskych kurev,
zmätený za dverami detskej, nechápavo čumel.
Chcel som ťa zabiť z celej duše som ťa nenávidel,
odsediť roky v base za rasistu ne, nemá zmysel.

Nezabudnem na to, keď si mi dala parohy,
bola to rana pod pás, ale asi to tak malo byť.
Vaši to vedeli, hrali na mňa divadlo,
bol som kokotko, prečo? To vedel presne iba Boh.

Pamätám, chodil si ma nacírať do tlače jak chudák,
dlhé roky uložené správy jak pošahaný čudák.
Chcel si sa zviest' na mojom mene zákerne, bol si jak psycho,
zúfalo niekoľkokrát, čím viac si kričal, tým bolo väčšie ticho.

Preč s pýchou, duje víchor,
srdce prepichnuté hrdzavou dýkou.
Toto sú sračky, ne, skoncuje s negativitou,
na všetko ostatné áno, ale na ňu som si nezvykol.
Kľudne mi zavolaj brácho, odpúšťam ti to.

REFRÉN:

Nekeré veci navždy ostanú záhadou,
nekedy jedno slovo môže byť záchranou,
zbytočne dotknuté egá nákazou.
Odpúšťam každému, začínam od základov.

Každý, kto ma pozná vie, že som neni ten,
čo chodí po dome nasratý, znegovaný celý deň,
Som v pohode, viem,
že každý po niečom túži a každý má sen,
ja ti ho doprajem.

Aj keď ty mne možno ne,
život je zrkadlo a sme len
odrazom nášho myslenia a veľkého ega, hen.
V afekte povíme veľakrát, čo nechceme, že
život je zbesilá jazda plná prekážok, no nemôžeš skúsiť trenažér.

Zakázané jedlo najvác chutí, tak sa nenažer.
My nejsme zlí, iba sme nevedomí od blízkych čakáme veľa, že?
Väčšinu prekážek tvorí ješitnosť a penáze,
nikto nehrá fér, nechápem,
ale neplačem,
už som veľa bdel,
v noci potom prespal deň,
zažil veľa zmien.

Mama, ja som dozrel a pochopil, že je to o odpúšťaní, tak si prepáčme.
Vyžeňme už konečne zo seba zlé, už sa nevarme, neklamme, nežime v nepravde,
už sa neohovárajme, už s tým prestaňme,
ten sladký med okolo huby si nemažme.

REFRÉN:

Nekeré veci navždy ostanú záhadou,
nekedy jedno slovo môže byť záchranou,
zbytočne dotknuté egá nákazou.

Odpúšťam každému, začínam od základov.